

Мінога карпатська

Eudontomyzon danfordi

Regan, 1911

Клас

Міноги – Petromyzontida

Ряд

Міногоподібні – Petromyzontiformes

Родина

Міногови – Petromyzontidae

Охоронний статус: HD: II; ЧКУ: Зникаючий; ЧКК: NT

Поширення. Ендемік басейнів Тиси та Тимішу в межах Румунії, Словаччини, України й Угорщини [1–4].

Україна: Закарпатська область [5; 6].

Середовище існування та особливості біології. Дорослі особини ведуть напівпаразитичний спосіб життя [7]. Мешканець неглибоких передгірських і гірських ділянок річок та струмків [5; 8; 9; 10-13]. Статевої зрілості досягає після метаморфозу. Живе приблизно 6-7 років, з яких на личинкову стадію припадає майже 5. Розмноження відбувається протягом

квітня-травня. У самок завдовжки 21-22 см плодючість сягала 7,5-10,3 тис. ікринок [4]. Дорослі особини живляться з весни і майже до кінця осені лише в перший рік після метаморфозу. Здобиччю стають риби із дрібною лускою [3]. Часто на одній рибі зустрічається по кілька цих паразитичних тварин [14].

Сучасний стан. Стан популяції на території Українських Карпат майже не вивчений [15]. Чисельність особин в окремих місцях і навіть на певних відрізках однієї річки різна і залежить,

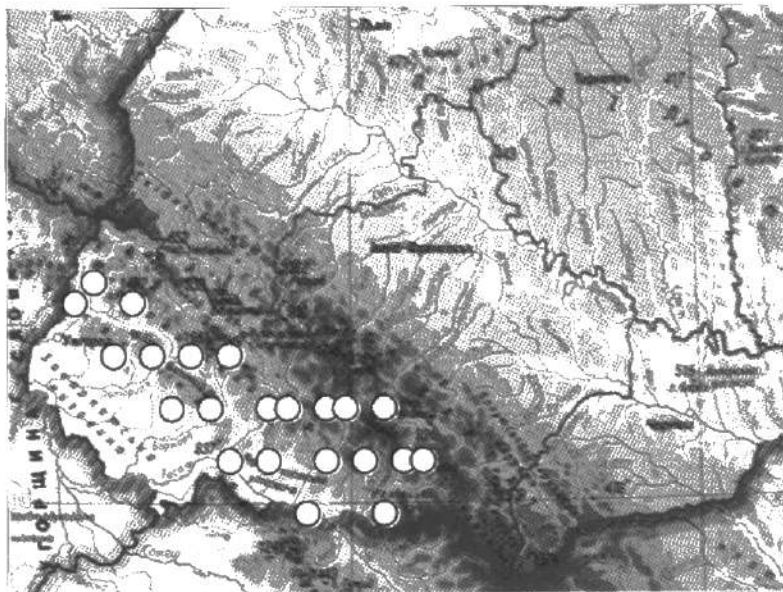
можливо, від наявності й кількості ділянок з уповільненою течією та складом розчинених у воді речовин, а також від будови дна [14].

Фактори загрози. Зміна гідрологічного режиму та забруднення водойм [9; 11]. Місцеве населення вважає цю міногу достатньо шкідливою у форелевих розплідниках, оскільки вона нападає й на цінних в господарському відношенні види риб, зокрема лососевих [14].

Рекомендовані заходи охорони. Детальне вивчення особливостей сучасного поширення й екології, моніторинг чистоти водойм, просвітницька робота, заповідання місць з відносно високою чисельністю виду.

Джерела інформації:

1. Татаринів, 1973; 2. Павлов, 1980; 3. Турянин; 1982; 4. Редкие..., 1988; 5. Мовчан, 1993; 6. Narka, Banarescu, 1999; 7. Луговой, Ковальчук, 1999-2000; 8. Талабішка, 2005; 9. Kottelat, Freyhof, 2007; 10. Куртяк, Талабішко, 2009; 11. ЧКУ, 2009; 12. Великопольський, Потіш, 2009; 13. Куртяк, 2009; 14. Потіш, Великопольський, 2010; 15. Л. Потіш (неопубл. дані).

Текст: Л. Потіш
Фото: Z. Sallai